

No, mladej, to jsi nemusel..

ROZHOVOR

Když se v Čechách vyřkne jméno profesora Jana Císaře, v teatrologických knihovnách stoly zavrzájí, profesionální divadelníci na základy divadla vzpomenu, na školní škamna damácká, na Maryšu, na šedesátá léta a na tehdejší Divadelní noviny a revui Divadlo. Ale nejen to. Při vyslovení toho jména také zelená amatérská luka rozkvetou, východočeské bory zašumí a Jirásek v hrobě se zakaboní, kdože mu v Hronově jeho slávu dnes přebíral. V sobotu na jevišti Jiráskova divadla za zvuků písní císařských a v průběhu dějů pitoreskních, předal ministr kultury Pavel Dostál profesoru Janu Císařovi Cenu ministerstva kultury za zásluhy a činnost v oboru neprofesionálního divadla. Blahopřejeme za všechny přítomné i nepřítomné amatérské divadelníky, a jistě nejen za ně. Pro čtenáře Zpravodaje jsme připravili s touto legendou českého divadla výjimečně rozsáhlý rozhovor.

Jak vnímáte sobotní ocenění?

No tak, příjemné to je. Současně vím, že takovými oceněními za celoživotní práci se často zdvořile naznačuje, že člověk má jít od toho. Nejde mi o ten papír, ale o to všechno, co bylo.

Asi jsem přece jen něco udělal, co snad nějaký význam má, když tolik lidí při předání povstalo a tolik mi jich různou formou blahopřálo. To bylo opravdu dojemné. Ale já si opravdu velmi často v posledních letech kladu otázku, jestli to všechno má teď význam. Mám neustálé pochybnosti a říkám si - no jestli ne teď, tak to snad mělo význam před listopadem a něco to snad po sobě zanechalo. Takže tento pocit, že snad tedy ano, že kus mé práce z minulosti se snad zúročil, je pro mě teď asi nejdůležitější.

Z úst Milana Strotzera při předávání Ceny zaznělo, že ještě není zmapovaná vaše aktivní herecká činnost, která dokonce dospěla až na prkna Jiráskova divadla. Mohl byste aspoň teď pomoci budoucím divadelním historikům?

Ono je to strašně jednoduché. Já jsem se zapletl skrze své spolužáky na gymnáziu, kteří věděli, že mě divadlo zajímá, že jsem nadšený divák divadla a že se kolem divadla točím. A ti mne vtáhli do svého divadelního spolku.

I když, budu-li úplně upřímný, tak vůbec na začátku byla taková má zvláštní vášeň, posedlost a láska k jedné dívce, která byla velmi půvabná, krásná, chtěla zoufale hrát divadlo a vlastně na tom našem gymnasiu, kde jsem studoval, neměla příliš mnoho šancí. Tam byl soubor, který vedl profesor matematiky, ten inscenoval takové hry jako Nerudova Ženicha z hladu, takže u něj mnoho šancí nedostávala. No, a já jsem pochopil, že má jediná možnost mezi tím množstvím čmeláků, kteří kolem ní kroužili, je, že jí tu šanci dělat divadlo dám já. A protože jsem se kolem divadla už tehdy trochu motal jako divák... To mě „motání“ vedlo dokonce tak daleko, že mě můj tehdejší profesor češtiny, který byl velmi mladý, přišel jako čerstvý absolvent, byl v Hradci akorát rok a psal recenze do místního deníku Pochodeň, nabídl, abych psal za něj recenze, když on odcházal do Prahy, což byl mimochodem můj začátek kritický. Psal jsem to pod pseudonymem Ludvík Kubata, dovolil jsem si využít jména slavného sedláka, kterého jistě znáte z verše „Kubata, dal jsi hlavu za blata“.

Pokračování na straně 6

Každý nemůže být chytřej, ti hloupí musejí dělat výjimku, poněvadž kdyby byl každý chytřej, tak by bylo na světě tolik rozumu, že by z toho byl každý druhý člověk úplně blbej.

J. Hašek

9:00-12:30

Semináře a dílny

14:00-16:00

Kritický klub

14:00 (A) a 20:00 (B) – Jiráskovo divadlo
Divadlo Půtoň při MsKS Levice, Slovensko
Sofokles: Antigona (L' amour) (60')

14:00 a 17:00 (B) a 20:00 (A) – Sál Josefa Čapka
Soubor (tentokrát) PES Městečko Trnávka
Podle Lewise Carolla: Ani Anička, ale Alenka (30')
DS Motýlci a kozičky Gymnázia Pastviny Brno
K. Mazlová: Malá rošáda (30')

20:00 (A) a 22:00 (B) - Sokolovna

Divadlo Dialog Plzeň

M. Hecht a kol. soub. dle K. Keseyho a M. Formana: Přelet (60')

HRONOFF

17:00 - Park Aloise Jiráska

Koncert hudební kapely BIG BAND ALDIS

20:00 - Park Aloise Jiráska

DS Dekor Brno: Vávra - Maryša

21:00 - čajovna

Vertigo - jazz, Žongléři s ohněm v Čajovně.

22:00 – stan ve dvoře

VOSTO5 divize STANIOL

Koncert kapely Tesla!

BEZ UMRTVENÍ

Nevím, jestli jste si všimli, ale po celý včerejší den, nebo aspoň odpoledne, jezdil po Hronově a hlavně přes Jiráskovo náměstí velký hasičský vůz. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil proč.

V Jiráskově divadle, loni přejmenovaném na Divadlo Dr. Krásky, vystupoval včera ničič divadelních opon a trapič hronovských techniků Petr Lanta. Po loňském dramatu, kdy nejen opona vzala za své, ale divadlo bylo také zčásti vytopeno - praskla stoupačka, za což sice Lanta nemohl, ale s prostotou sobě vlastní, když se to dozvěděl, řekl: „Já to tušil. Divadlo, ve kterém se zahraje ta skotská hra, je rok prokleté. Do roka očekávejte nejméně požár. Možná se ale zřítí celá budova.“ - se Lanta vrátil na místo činu. Bylo dost těžké ho sem dostat. Technici chtěli dát divadlu výpověď, hronovská veřejnost div že nepořádala podpiso- vé akce proti účasti postmoderního šilence. Revoluce se naštěstí nekonala, ale paní starostka - na naléhání svých voličů - povolala na den Lantova hostování do Hronova celý hasičský sbor. Zajímavé bylo, že se pojistila i z druhé strany. Před divadlem stál totiž kočár s koněm, to zřejmě pro případ, že Lanta bude novým hronovským starostou nebo novým ministrem kultury.

Nestalo se ani jedno. Divadlo nevyhořelo, ne- bylo vytopeno, ani nespadlo a Lanta se ministrem kultury, prezidentem ani králem nestal. Jeho fin de siecle bylo imaginativní, křehké, vlastně velmi opatrné představení, které vrývalo tenkou rýhu jen do velmi citlivých srdcí. Pro mnohé bylo jeho - vlastně zoufalé - volání člověka drceného pragmatickou společností neslyšitelné, příliš ti- ché, příliš osobní. Jeho inscenaci lze mnohé vy- číst, hlavně hereckou nenaplněnost (Antonín Polícar v hlavní roli byl ale velmi dobrý, „lantov- ský“), rytmickou monotónnost, výtvarnou pře- temnělost, a rozumím všem, kdo se nudili, nerozuměli, otravovali, ale přes to přese všech- no bylo a je setkání s Lantou a jeho divadlem udá- lostí a svátkem. Je to setkání s citlivým světem básníka, se světem jemným a obnaženým. Je to svět pastýřky putující k dubnu, svět, o kterém mluvili Svitavští, ale stvořili ho Krásovští. A když na závěr zaznělo z jeviště: Ať město zhyne ohňo- vou potopou!, pochopil jsem, že před divadlem jezdí hasičský vůz zcela oprávněně.

Vladimír Hulec

Musí tam být humor, nejlépe černý

Když jsem za nimi po prvním před- stavení zašel, nikdo se necítil na to, abych s ním mluvil jako s mluvčím. A tak jsme si nakonec povídali na scho- dech Jiráskova divadla všichni dohro- mady.

Kdo jste a odkud pocházíte?

Jmenujeme se Spielbrett Theater a jsme z Drážďan. Náš soubor vznikl v roce 1985, tedy ještě v NDR. Jsme z různých sociálních i věko- vých skupin - od 17 do 50 let, od studentů po inženýry, od nezaměstnaných přes lidi v do- mácnosti po pracující. Máme na repertoáru vždy jednu Shakespearovu hru, kterou hraje- me tři roky a pak si vybereme další. Vedle toho ale inscenujeme i další hry různých autorů, zaměření a stylů. V současné době máme vedle Othella ještě inscenaci hry pro děti od Horsta Hawemana Die Katze (Kočka) a dvě vlastní hry, černou grotesku Ein Augenblick vor dem Ster- ben (Chvilí než umřeš) a jakousi monthypytho- novskou variaci na dobro a zlo, čerpající z merlinovského a ježíšovského mýtu Gute Jungs - Vom Kreuz zu Tisch (Hodní chlapi - Z kříže ke stolu). Zkoušíme s profesionálními režiséry. Když nepřipravujeme novou inscena- ci, tak jednou týdně, když je před premiérou, tak dvakrát týdně. V létě vždy se svou shake- spearovskou inscenací vyjíždíme na turné po německém venkovu poblíž Drážďan. Rekvi- zity i sebe naložíme na vůz s plachtou, pronaj- mujeme si dva koně a tak kočujeme.

Mohli byste charakterizovat svůj styl?

Styl bývá různý, ale vždy využíváme různé formy humoru. Snažíme se o jeho komplexní vnímání, žádný dopředu neupřednostňujeme. Například Othello není hrán podle jediného překladu, ale mixujeme různé překlady a dodá- váme si do nich i své texty. V této inscenaci nám šlo o to, aby ten humor co nejčernější.

Čím vás upoutal Othello a jakého další- ho Shakespeara chystáte?

Když připravujeme novou inscenaci, vždy dlouze diskutujeme, než předstoupíme před režiséra, kterou hru jsme zvolili. Před třemi lety padla volba na Othella, a to proto, že se nám zdál hodně aktuální, co se týká násilí a vztahu mezi lidmi. Inscenace měla 10. 7. drážďanskou derniéru a hrát ji budeme už jedině na zájez- dech. 3. července měla premiéru nová shake- spearovská inscenace - Maß für Maß (Ok o oko).

Vladimír Hulec

Nerozhovor s Lantou

Kdy jsem poprvé začal hrát divadlo?

To bylo ve třetí třídě, chodil jsem do drama- táku, ale jinak jsem se se sestřenkama hrál diva- dlo, hlavně o prázdninách pro sousedy. Dělali jsme programy pro rodiče, i soutěže jsme vy- mýšleli. To bylo moc zábavné. Pak jsem taky kouzlil, zajímala mě kouzla a čáry, měl jsem kouzelnickou knížku a časem jsem si začal vy- mýšlet svá kouzla. Vstupným byly nejčastěji bonbony. Takže divadlo jsem hrál, ale nedalo se říct, že jsem jím byl úplně pohlcený. Dělal jsem spoustu jiných věcí. Vím třeba, že bych byl výborný atlet, protože mám po otci zděděné geny, ale mně chyběla motivace. Kluci ze třídy třeba trénovali, ale já pak byl rychlejší než oni. Dnes akorát běhám, ale mám velmi zvláštní vztah k boxu, nedávno jsem se byl podívat na zápas a na začátku tam stáli dva zdraví chla- pi a odešly trosky! Jeden z nich brečel a já jsem si říkal, jestli to mají zapotřebí. Jo, pak jsem ješ- té v dětství chodil do ZUŠky na klavír, tubu, bicí a hrál jsem v dechovce. Teď si hraju doma na ky- taru, akustickou. Rád bych v Praze vytvořil ně- jaké hudební seskupení, nejlépe punkovou kapelu s názorem.

Johanka

Když se s Petrem dáte do hovoru, trochu ho přitlačíte ke zdi, a nejrůznějšími úhybnými manévry se konečně dostanete k tomu, proč vlastně dělá právě divadlo a co pro něj divadlo znamená, nakonec se stejně setkáte s okouzlu- jící („Vždycky mě přitahovala magie. I dnes bych chtěl být kouzelníkem. S knihou kouzel jsem si hrál celé dětství.“) neviností, upřímností a tou- hou pochopit sebe sama i věci kolem sebe, ja- kou vládnou pouze děti. Jakási prapůvodní divadelnost, kterou bychom mohli popsat třeba jako magickou nebo liturgickou obřadnost, odevzdání jedinečnosti přítomnosti, intenziv- ní vzájemnost, sdělování jednáním nebo tak nějak, je mu už přirozené vlastní. „Když mi dal táta do ruky kameru osmičku, tak jsem si zkou- šel nějaké věci natočit, ale nebylo to ono. Líbí

Pokračování na straně 3

se mi, když se lidi sejdou, aby zkoušeli, užijeme si při tom spoustu legrace.“ Je pro něj obtížné vyjádřit se jinak než divadlem. „Líbí se mi to, že každý divák si v tom představení přečte něco trochu jiného. Divák je možná hlavním divadelním tvůrcem.“ Jeho inscenace jsou po okraj vyplněné sítí souvislostí a přílišnými „zvěčeními“ detailů tak, jak je to i ve skutečnosti. Je to divadlo živé a žité. „Mám rád hraní více životních rolí. Chvilí třeba hraješ úspěšného studenta vysoké školy, pak amatérského divadelního režiséra, pak třeba uklízeče činžovních domů.“ To všechno jsou pro Petra role, které žije. (Možná nevědomky) vrací se někdy zpátky, kde divadlo nebylo řemeslem, kde nebylo vsazeno do prostoru rozděleného rampou,

kde neexistoval „divadelní jazyk“, k situaci, v níž nejrůznější lidé na jednom místě a v jeden čas společně tvoří a tím hledáním se zhlédají.

(Všem čtenářům, kteří mají pocit, že se z tohoto článku nic nedozvěděli se upřímně omlouvám. Mohu se ospravedlnit jenom tím, že jsem se na 24 hodin ponořil do světa Dr. Krásky.)

jer

God save Shakespeare!

RECENZE

Othello

Doporučuji vřele všem, kdo chtějí porozumět inscenaci Othella jako „černé komedii podle Shakespeara“ v provedení souboru Spielbrett z Drážďan, aby si pečlivě přečetli v programové brožurě JH důvody, proč tato inscenace v této podobě vznikla. Pro ty, kteří tak neučiní, připomínám, že šlo o to, přiblížit Shakespeara divákům prostředky inteligentního lidového divadla; a to především mladým divákům, kteří se do divadla téměř nebo vůbec nedostanou a nemají s ním prakticky žádné zkušenosti. Tak vznikla - praví program, což zdůrazňuji - směs politického, groteskního, pitoreskního (já bych ještě přidal bizarního a kuriózního divadla) pro tyto lidi. S touto charakteristikou hluboce souhlasím. Nejde o Shakespeara, jde o tohoto diváka, který má být získán, aby přemýšlel o určitých námětech a tématech. Zbývá dodat jedno jediné: tenhle proces přizpůsobování Shakespeara divákům ve středoevropském německy mluvícím prostoru (patřily do něj i Země tehdejší Koruny české) v 17. století už jednou divadlo v tomto prostoru prodělalo, když systém divadla stojícího na myšlenkově i tvarově náročné literatuře bylo třeba předělat do systému barokního, jehož svrchovaným a jediným cílem bylo diváka bavit všemi prostředky jeviště. Tak vznikl rovněž mix, směsice, mélange, kdy bylo dovoleno vše, aby se divák bavil, kde zmizely psychologie, filosofická reflexe a metafyzika a nastoupila přímá primární komunikace s divákem, který měl být stržen. Drážďanská inscenace jako by po zhruba čtyřstech letech znovu využila všech možností, které si vyzkoušelo už baroko: Hraje se hojně na divá-

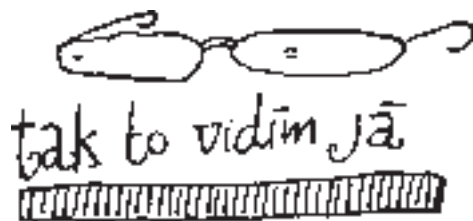
ka a s divákem, všechny reflexivní pasáže jsou buď škrtnuty nebo redukovány na minimum, objeví se komická figura (nazvaná v německém programu sice Clown, ale vydatně připomínající slavnou komickou figuru německého barokního divadla Hanswursta, bez níž se v jisté době prostě nedalo hrát nic), zpívá se, se vši parádou morduje atd. atd. Mohl bych popisovat ještě mnohé postupy, jež ze Shakespeara ve středoevropském baroku činily „lidového“ autora a jež byly v mnohém obdobné - ne-li stejné - s těmi, které za tímto účelem využívá Spielbrett.

Aby bylo jasno: respektuji sociální, společenské důvody, jež v této rovině nutí tvůrce inscenace, o níž je řeč, aktualizovat Shakespeara jako kriminální thriller s politickou tematikou. Jen se ptám: je to skutečně nutné v této poloze bavičství, jež Shakespeara zbavuje jeho „vyšších pater“? Třeba je tomu v „Saském Švýcarsku“ skutečně tak, třeba to tam skutečně jinak nejde. Nevím. Ale bojím se, že tato cesta k jednoduché bavičské trivialitě je příznakem doby „plovoucí modernity“ - tedy dneška.. God save Shakespeare!

Jan Císař

Othello, Spielbrett Dresden, Německo
Foto: I. Mičkal

Othello

Petr Haken

Othello jako fraška? Inu, proč ne! Leč, trochu jsem se nudil. Text, text, text. Německy neumím, ale moje žena, dobře znalá jazyka, říká, že „také moc nerozuměla“.

Josef Tejkl

Drážďanský Othello opravdu dráždil. Prý „schwarze Komödie“, šedivý Othello, žlutá ponorka, plyšový zajoch-těch psů, kteří by ho uštvali k smrti, bylo opravdu, alespoň na mne, přílišně. A je-li němčina ukřičená, mé asociace jsou povytce kakofonní. Jistěže nešlo o herce diletanty, ale co naplat, uchopení velmistra W. S. bývá i u Vladimíra Morávky ohleduplnější.

František Štibor

Keine pause! Keine pause! A pochopili! Jinak by odešli. Alespoň někteří. Das ganze Dresden spielen volk ist einen simulanten bande. Ja? Nein! Ach so...Opět nezbývá, a už je to řádně omletá populární písnička, než zdůraznit, že představení, které je delší, než padesát minut, je pro běžného komerčního diváka neúnosné.

Antonín Fendrych

Celá produkce se tvářila jako jarmareční divadlo, kterým však nebyla. Herecké výkony, scéna, kostýmy, hudební a zvuková složka, světla - to vše ve stylu každý pes, jiná ves. Ubíjející nekonečnost. Ukřičenost herců navíc bránila v upadnutí do vtírajícího se spánku.

Tomáš Jarkovský

Zuzka Hodková

Můžete mi to někdo vysvětlit???
 Ne,ne,ne,nevysvětlovat! Představení
 jsem viděla dvakrát a do teď nevím,
 co si mám myslet!? Bylo to tak šíleně
 fantasticky šílené? Dnes neusnu. A
 pane Lanto, nastal den, kdy sem Vás
 začala milovat. Jen malá prosba k hercům: Co takhle mlu-
 vit víc nahlas a artikulovat?

Josef Tejkl

Blíží se den, kdy vás budu milovat-
vyhrožuje Lanta ve svém novém
opusu. A vyhrožuje razantně, plýtvá
invencí, jeho výtvarná i imaginace ční
nade vším jak marťanský Olympus
Mons, paralelně však připustí vedle
sebe herecké diletantství, jakož i profesionální pěvkyni,
50% plochy je pod dekou a neslyšíme, 25% plochy si bah-
níme ve skvostných jevištních obrazech, fungujících ve
všech složkách, zbytek je vata, v níž zorientovat se je jistě
ořech i pro samotného Lantu čaroděje.

Antonín Fendrych

Pozoruhodná směsice inzitivnosti a geniality. Přehršel nápadů, která by stačila minimálně na deset podobných představení. Bohužel to všechno bylo příliš dlouhé, navíc ve srozumitelnosti bránila špatná kultura mluveného projevu jednotlivých aktérů. Pro mne osobně zcela jistě pozoruhodný, ikdyž velmi obtížně uchopitelný a definovatelný „lantoid“.

Othello jako lidová komedie.

Othello

Spielbrett Drážďany se pokusil přiblížit Shakespearova Othella lidovému publiku tím, že zvolil postupy klasické německé hanswurstiády. Hanswursta sice nazval internacionálněji a moderněji klaunem, ale princip zůstal stejný. Ze Shakespeara tak zůstala hlavní dějová linka, na které je navěšeno kdeco – od písniček přes četná herecká extempore až po různé špilce a aktualizované vtípky. Těžko posoudit, jak tato aktualizace souvisí s tím, co rezonuje v Německu, ale zdá se, že nesahá dál než k mírnému žertování /neumím německy, takže pokud je to jinak, adresujte výtky mému překladateli Milanu Schejbalovi/. Rozhodně nevyjadřuje žádné velké politikum, i když zřejmě otevřený nebo skrytý rasismus byl jedním z důvodů, proč se soubor rozhodl právě pro Othella. Na rozdíl od některých jiných Othellů z poslední doby se zde kupodivu vůbec neotvírá motiv války – ostatně by se do tohoto zábavného pojetí opravdu nehodil.

Herci s bíle nalíčenými obličejí nebo maskami předvádějí určité typy, vyrábějí hutnou komiku, navazují všemi možnými způsoby

Na tripe s Dr. Krásom.

Blíží se den, kdy Vás budu milovat

Občas mám pocit, že začínam byť unavený z toho, ako už po niekoľkýkrát nanovo konštatujem - najväčšou prekážkou Lantu je Lanta. Musím však priznať, že je to celkom príjemná únava.

Pravdaže, ak sa chce divák vydať spolu s Dr. Krásom na jeden z jeho povestných tripov, nemal by si predtým, než si vpustí tento silný divadelný halucinogén do podvedomia, spomenúť na mimoriadne nebezpečné slová skloňujúce sa podľa vzoru čitateľný príbeh, aspoň naznačená úcta k predlohe, naaranžované situácie, fixácia, et cetera, et altera, et operam perdidit. Potom by mohol veľmi ľahko, ba takmer naisto, nastúpiť trip s prívlastkom bad.

No ale keď ste všestranne v poho, free naozaj a nielen po polnoci potme v Tritone, keď si sadáte na zázračný Hoffman-Lantov bicykel preto, aby vás niekam odviezol, a nie aby ste hodnotili pomery jeho prevodov, atmosféry v pneumatikách, pružnosti v sedadle, odvezie vás rovno do krajiny Imaginácia. Z každej strany sa na vás začnú valiť zvuky premenené na obrazy, obrazy premenené na zvuky, nič s ničím nebude súvisieť a napriek tomu to bude

kontakt s publikem, které dokonce nutí do akce /škoda, že vítězství na Kypru diváci oslavili jen házením konfet/. Není podstatné, jak své role zvládají technicky, protože inscenace je postavena tak nezávazně, že se do ní vejde prakticky všechno. Dokonce i dvojité škrcení Desdemony oblíbeným králíčkem lze považovat jak za kiks tak za gag. Nebo Biančino líčení shodné s Jagovým může mít zásadní stejně jako žádný význam. Největším problémem je ovšem sám hlavní hrdina, který se na komiku nemůže moc spolehnout, a tak se pokouší vytvořit cosi jako postavu. Tím ovšem zřetelně vybočuje z celku, pokud se ovšem o něčem takovém dá mluvit. Drážďanský Othello sice končí tou správnou skládkou mrtvol, ale kdyby Hanswurst – Klaun závěrečný výstup trochu rozvinul a Jago se vrátil, mohlo se pokračovat klidně dál.

Se Shakespearem lze samozřejmě nakládat nejrůznějšími způsoby. Sama jsem viděla v Londýnském divadle Globe Hamleta, kde byl slavný monolog Být či nebýt postaven jako vrcholné komediální číslo, a to bez jediného skrtu. Vycházelo však z řádu věci, nešlo o pouhé přenesení historizujících divadelních prostředků na současné jeviště. Nad Othellem Spielbretu mohou jásat hlavně divadelní vědci a teoretici – o tak názorné živé učební pomůcce se jim určitě nikdy ani nesnilo.

Jana Paterová

Celok. A šliapete zo všetkých síl do pedálov, pod vami sa odvíja dúha a vám sa chce kričať - „Ten chlap je šialený! Tancuje, akoby ho uštipla tarantula!“

A potom čakáte, že nájdete skarabea, a skarabeus vás privedie k nejakému majetku... A nič. Dojazd je príjemný, aj keď je trocha prihorúco. Ale to vedel pred Vernem už Poe, že zlatý skarabeus ukazuje cestu k pokladom len tomu, kto si ctí okrem talentu aj logiku a systematickú prácu.

Nuž áno - keby Petr Lanta dokázal poriadne naskúšať, vyčistiť a zafixovať to, čo Petr Lanta vymyslí, to by bolo!

A možno ani nie. Možno by to už vôbec nebol Lanta. Myslite si o mne čo chcete, mám ho rád takého, aký je. Už zopár rokov. Ale tak trochu sa mi zdá, že krotne do krásy (dr.). Opona zostala tento rok neporušená.

Karol Horváth

Lanta mě tento- krát nenechal chladným

RECENZE

Blíží se den, kdy Vás budu milovat

Společnost Dr. Krásky jsem měl letos možnost vidět již potřetí, a to vždy zde, na Jiráskově Hronově. Musím se přiznat, že mě tento soubor v čele s vůdčí osobností Petrem Lantou hned od počátku nějakým způsobem zaujal, byť vím, že z hlediska ryze divadelního jsou vždy jejich inscenace řekněme problematické, až takřka nepřijatelné (mám na mysli loňského Macbetha 2003). Je neoddiskutovatelné, že velkou předností Lantovy režie je jeho obrazové vidění a jevištní imaginace. V této oblasti režisér přímo hýří nápady, jež by vydaly ne na jednu, leč na inscenaci několik, ale tyto nápady a jejich jevištní realizace působí mnohdy jako samostatné artefakty, které by mohly být prezentovány kdykoliv a kdekoliv a ne jen právě teď a tady jako součást uceleného tvaru, tedy divadelní inscenace. Tato skutečnost se projevila i ve včerejším představení Společnosti Dr. Krásky *Blíží se den, kdy vás budu milovat* přesto, že ji považuji za nejucelenější ze všech jejích tří mnou shlédnutých inscenací. Je to dáno i tím, že tentokrát je díky ústřední postavě Michela a jeho tématu hledání smyslu života nucen režisér přece jen v základních obrysech artikulovat příběh. Z tohoto úhlu pohledu pak lze řadu obrazů poměrně snadno dekodovat, ale na druhé straně působí mnohé ilustrativně či nadbytečně. Například na mě velmi zapůsobil obraz s roztočeným provazem nad hlavou hlavního hrdiny v okamžiku jeho opojení z toho, že je do večera svobodný, který evokoval svobodu v nejširším slova smyslu. A na druhé straně např. sfouknutí prachu při replice o knihách, které jsou zaprášené neodkazovalo dál, než k popisnosti. Nelze se ubránit dojmu, že režisér Petr Lanta se často inspiroval tvorbou Petra Lébla, což samozřejmě v žádném případě není výtka, ale problémem je, že tato vědomá inspirace je realizována obrazy, které s tématem včerejší inscenace prakticky nesouvisejí a tím působí samoučelně.

Samostatnou kapitolu pak tvoří herectví souboru. I ve včerejším večerním představení se ukázalo, že bez základní technické vybavenosti nelze realizovat sebelepší jevištní záměr. Představiteli ústřední postavy Michela bezpochyby nechyběla odzbrojující autentičnost, avšak co je platná autentičnost, když divák v páté řadě rozumí jen s vypětím všech sil. A podobné je to, až na výjimky, prakticky u všech. Dovedu si představit, že lze mnohé herecké nedostatky (kromě již zmíněných) za určitých okolností odpustit, ale pouze tehdy, je-li výpověď všech zúčastněných aktérů veskrze apelativní. Není-li tomu tak, hraničí

herecký projev s diletantstvím, zvláště v protikladu s v dobrém slova smyslu profesionálním vystoupením hudebníků a zpěváků ve scéně „nového umění“, u které mimo jiné není zcela srozumitelný úhel pohledu tvůrců.

Přes všechno řečené musím znovu zdůraznit, že mě i tentokrát Společnost Dr. Krásky ani náhodou nenaštvala (uvědomuji si při tom, že mnohé divadelníky mohla), ba nenechala mě chladným. Je to evidentně soubor, který hledá nové způsoby komunikace mezi hledištěm a jevištěm, ale mám nejen z jeho letošního klání pocit jakési rozdvojenosti a neujasněnosti. Není mi totiž zřejmé, zda chce soubor a režisér vyprávět jevištními obrazy příběh nebo zda prioritu tvoří jevištní obrazy bez užší vazby na příběh. Pravda, je mi sympatičtější ona první cesta, ale je to jen můj subjektivní názor. Pokud by se soubor vydal touto cestou, tak mohu pouze za sebe říci: Blíží se den, kdy vás budu milovat.

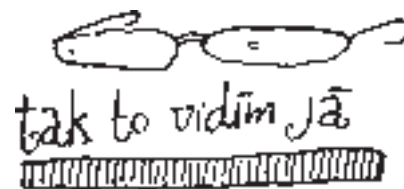
Milan Schejbal

Blíží se den, kdy..., Foto: I. Mičkal

Othello, Foto: I. Mičkal

Othello

Vít Závodský

Zformulovat narychlo byt jen dojem z jediného zhlédnutí cizojazyčného nastudování není zrovna snadné a možná ani zodpovědné. Drážďanský kočující soubor si ve svých již tři roky uváděných shakespeareovských variacích patrně vzpomněl na domácí tradici hanswurstiád a jarmarečních či kabaretních produkcí (hrává se tak nyní např. Büchner nebo raný Brecht). Při vši dryádnické robustnosti včetně pokusů o aktivizaci publika však klaunerie pronikala spíše do karikujícího výkladu „vedlejších“ postav, etudově rozvinutých výjevů nebo do kostýmních a maskových detailů, zatímco protagonisté včetně sympaticky usměvavého šedovlasého Maura se raději drželi tradičnějšího, ba až psychologizujícího pojetí svých figur, což dvouhodinovému nonstop představení na stylové jednotě nepřidalo.

Blíží se den, kdy....

Vít Závodský

Lantova pražská inscenace se nejspíš opět přiřadí k těm, které rozdělí publikum na dva bezmála nesmiřitelné tábory. Zřejmě velmi volná dramatizace neznámého Vernova románu se základním konfliktem společensky „nezařaditelné“ umělecké duše s odlidštěnou průmyslovou civilizací zprvu jako by podnětně čerpala z rodokmenu surreálních lyrických látek Quenauových či Vianových - cituje francouzské symbolisty a zaujme vizuální obrazivostí. Postupně však básnivě asociativní výjevy stále častěji přecházejí do „postmodernistického“ kupení jevištních prostředků natolik disparátních až samoučelných, že se v nich nejeeden divák přestává orientovat. Mnozí členové souboru jsou herecky více než rozpačití a jejich tichý slovní projev sotva doléhá do prvních řad, což ambiciózní, ale velmi diskusní experiment rovněž handicapuje.

František Štibor

K velké smůle diváctva, tvůrců a české amatérské divadelní veřejnosti vůbec byly souboru Petra Lanty hned u vstupu do posvátné divadelní budovy Mistrovy odebrány nesmývatelné barvy, střelné zbraně a zásobníky s nervově paralytickými plyny. Bulvár tak bohužel přišel o jedinou možnost získat plnohodnotné vulgární zpravodajství. Organizátoři nám tak zatnuli típek. Ach jo....

No, mladej, to jsi nemusel...

Musím říct, že to bylo zajímavé, protože v tehdejším Divadle Vítězného Února, to byl tak rok 48, 49, zjistili, že někdo neznámý o nich píše, a dělali přímo detektivní pátrání, kdo to je. - Takže toto mé „motání se kolem divadla“ a oslnění tou spolužačkou mě dovedlo k tomu, že jsem si vzal text jednoho mého spolužáka z vyšší třídy, což byl sice špatný, leč nadšený surrealistický básník. Ten text byl na-prosto nepochopitelný. Nikdo jsme mu nerozuměli, ani on sám, jak se ukázalo. Ale byla tam velká ženská role, kterou jsem té dívce nabídl. A tak jsme se dali s několika kamarády dohromady a začali „cosi“ připravovat. Bylo to takové spíš... no diletantismus je slabé slovo. Já jsem nic nevěděl o režirování, všichni mně do toho mluvili, hra byla nesrozumitelná a blbá a autor sám, ač byl přítomen, jí nerozuměl. Nicméně jsem to kvůli té holce na sebe vzal. Pak se nám to začalo rozpadat už na-dobro a herci prohlásili, že buď to zahrajeme do dohledné doby, anebo se rozejdou. No, já bych to byl rozpustil, ta dívka ale chtěla na jeviště a já měl pochopitelně zájem, aby na to jeviště šla, neboť tak bych u ní měl pořád šanci. Tak jsem řekl, že do týdne bude premiéra. Oni se vydělili, že to přece být nemůže, že to pořádně neumíme, že nevíme, jak to jde za sebou a kdesi cosi. Já jsem, řekl nic se nebojte, premiéra bude, a když si nebudete vědět rady, tak já přijdu na jeviště a nějak to posunu, abyste věděli, co se děje. Obstaral jsem si velký kufr, do toho kufru jsem si naskládal naprosto nesmyslné věci, a když jsem viděl, že to na jevišti drhne a že jsou herci zmatení, tak jsem s tím kufrem přišel, otevřel ho a takovou metodou zvláštní, dnes bychom řekli duškovské improvizace jsem divákům i hercům vyložil, jaký byl smysl doposud viděného a jak to má jít dál. Musím říct, že obávaný profesor řečtiny a latiny Šír, který byl zároveň obávaným kritikem jiného deníku v Hradci Králové, napsal, že to sice bylo blbý, ale že ho zaujala postava Muže s kufrem. Tak to byl vlastně můj první divadelní - dramaturgicko-režijní - počín. Do-cela úspěšný, co říkáte...

S touto avantgardou jste se ale do Hronova předpokládám nedostal...

To tedy ne. Můj další divadelní krok, který po čase dospěl až do Hronova, vedl do spolku - pane Hulče, teď asi spadnete pod stůl - Mladá garda. Spolužáci dali dohromady takovou nadšenou skupinu, která se rozhodla, že pod vedením herce, jistého Lubomíra Javorského, což byl velice špatný herec, ale jaksi měl schopnost vdechnout lidem nadšení pro divadlo a dodat mu takového toho velmi nadšeného, řekněme budovatelského ducha - to už jsme na přelomu 40. a 50. let - založí na půdě krajského výboru ČSM soubor Mladá garda. Sešli se v něm kluci z učňovské školy ze Škodovky plus ti studáci a za mnou přišli dva moji spolužáci, z nichž jeden by vám možná mohl být známý, jistý herec Ivo Palec, který byl Na Zábradlí, potom emigroval a dělal špiona nebo co - a pozvali mě taky.

Jako herce! Tak jsem tam začal hrát a v roce 1951 jsme se dostali na Jiráskův Hronov.

Jak k tomu došlo?

To už jsem byl na VŠ a my sem byli vysláni jako svazácký soubor. To je to, o čem jsem při předávání té ceny v sobotu v divadle řekl, že už všichni účastníci zemřeli...

A tím jsem skončil. To byly mé amatérské počátky. Pro ty vaše divadelní historiky ještě uvedu, že jsem hrál ve dvou inscenacích. Jedna se jmenovala - jak tehdy jinak - Začínáme žít a druhou bylo Tylovo Jiříkovo vidění. Tam jsem hrál postavu žurnalisty Vilibalda. Já ale nebyl dobrý herec a nikdy jsem taky hercem být netoužil. Herectví pro mě bylo dobře se na jevišti bavit. Já se tehdy spíše věnoval jiným, řekněme mimojevištním aktivitám. Ten soubor ale měl ve svém středu třeba Luďka

Munzara, který samozřejmě byl úplně jiný než já. Už tehdy bral herectví se vši vážností. Já byl jen rád, že jsem si ho ozkusil, ale svou budoucnost jsem v něm neviděl.

Mluvíte i o mimodivadelních aktivitách. Já o vás vím, že jste byl v mládí aktivním fotbalistou. Nikdo mi to nechce věřit. Jak to tedy je?

Fotbal byla od dětství má největší vášeň. Já měl ještě to štěstí, že za mého mládí stačilo vyběhnout za barák, kde byly louky, a my se mohli honit za balonem celý den. Jakmile jsem přišel ze školy, odložil jsem tašku a už se hrálo, hrálo, hrálo. S tenisákem i opravdovou merunou. Tu ale tehdy vlastnil málokdo. Já jsem ji k velkému žalu svých rodičů dostal jednou k Vánocům a pak už se mnou nebylo k vydržení. Každý den jsem běhal po loukách a čůtal do mičudy. Pak jsem začal hrát v jednom dělnickém klubu a rodiče byli ze mě ještě víc nešťastní, protože mně bylo všechno jedno, já chtěl jenom hrát fotbal, takže jsem - bylo to na gymnplu - skoro propadal. Došlo to tak daleko, že mně otec řekl, že mě má plný zuby a když se to do konce kvarty nezlepší, tak mě veme ze studií a dá mě vyučit opravářem ledniček u firmy svého známého. Až takhle „zlé“ to se mnou bylo. Mě ten fotbal strašně bavil.

Jak vypadala vaše další fotbalová kariéra?

Já byl dost rychlý a technik, takže na tom gymnplu jsem fotbal ještě furt hrál takzvané závodně. Vlastně až do vysoké školy. Dostal jsem se sportovně poměrně daleko. Postoupil jsem do vyšších tříd a začali mě

zkoušet dokonce v prvním hradeckém mužském mančaftu. Jenomže se mně začal prudce zhoršovat zrak, a tak jsem nakonec dal přednost divadlu. Ale ten fotbal mě bavil dál a nechtěl jsem ho zprvu opustit, a tak - když jsem zjistil, že fotbal hrát nemůžu - jsem si udělal rozhodcovské zkoušky. Ale pískal jsem asi jen tři zápasy. První dva byli záci či dorost a pak mě poslali pískat nějakou třetí třídu dospělých do nějaké vesnice. A tam mě po zápase honili domácí po poli, protože byli přesvědčení, že jsem pískal proti nim. Tak jsem toho nechal a tím jsem s fotbalem skončil. Ale fotbal byla opravdu má velká vášeň, kvůli které jsem se málem stal opravářem ledniček.

Nebuďte tak skromný. Já vím, že jste hrál několik zápasů v jednom týmu s Josefem Bicanem...

Pane Hulče, překvapujete mne. Vaše znalosti jsou skutečně důkladné. Máte pravdu. Psal se rok 51 nebo 52 a já se dostal do SK Hradec Králové. Bylo to právě v době, kdy tam na jednu sezonu přišla jistá nezapomenutelná hvězda jménem Josef Bican. On už byl starší pán, bylo mu tehdy 39 let, ale stále to byl Pan fotbalista. To si neumí nikdo představit. Jeho hraní, to byl koncert. A oni k němu hledali lidi, kteří by mu vyhovovali a plnili úlohy, které potřeboval. Jak jistě víte, kdysi ve Slavii existovalo slavné duo Kopecký-Bican, a oni hledali někoho, kdo by obdobný tandem mohl s Bicanem tvořit v Hradci. A já, protože jsem byl rychlej a technik, jsem se párkrát vedle něj na hřišti objevil. Párkrát mě zkoušeli, jestli bych to nemohl být já. Byl jsem sice tehdy už pomalu na konci své fotbalové kariéry, už jsem se rozhodoval, že přednost dostane divadlo, ale ještě jsem dostal šanci několikrát Bicanovi ten balon na hřišti přistrčit a několikrát jsem od něj dostal klasickou českou uličku. Byla to radost. Je to pro mě takový životní zážitek, který si hýčkám v duši. On fotbalově myslel tak, že si to nikdo neumí představit.

Jednou jsem mu ale radost neudělal. Ustřelil jsem mu totiž gól. Šlo dokonce o stou branku našeho mančaftu v sezoně či soutěži, už nevím, ale byla dost prestižní. Zezadu přišla přihrávka a já jsem byl blíž. I když byl stále rychlík, přece jen už to byl starší pán, no a já byl rychlík a předběh jsem ho. Byl jsem najednou sám před brankářem, tak jsem tu mičudu jenom tak strčil a byl to gól. On pak ke mně přišel a zavrčel mi: „No, mladej, to jsi nemusel.“

Na to ale myslím můžete být hodně hrdej!

Taky jsem. Ale omlouval jsem se mu. Říkal jsem mu: „Pane Bican, ale já strašně nerad. Já jsem nevěděl, že jste za mnou. Já to tušil, ale kdybych to byl věděl najisto, tak bych do toho tak neletěl.“ Von jen tak mávl rukou a řekl: „To je dobrý, tak přistě...“

Víte, Bican byl nejnešťastnější osud v českém fotbale. On tu vrcholnou éru měl v době Protektorátu a nemohl ven. Kdyby se hrály normální klubové soutěže, mistrovství světa a podobně, tak on byl špička, která by patřila mezi nejlepší fotbalisty celosvětové historie fotbalu. Dokonce, pokud vím, i nějaké hlasy v jakési anketě nedávno dostal. To se nedá popsat, co on s tím balonem uměl. To bylo fotbalové myšlení,

No, mladej, to jsi nemusel..

jaké se jen tak nevidí... Bohužel po válce záhy přišel rok 1948 a oni ho začali napadat za to, že byl profík, musel z Prahy. Nejdřív hrál ve Vítkovických železárnách a pak přestoupil na rok do Hradce. SK Hradec měl tehdy jakési aspirace postoupit do 1. ligy, taky o tu 1. ligu hrál, ale to už já u toho jako hráč nebyl. O postup se hrálo - jel jsem se dokonce na ten zápas podívat - v Liberci. A oni prohráli. Bicana v tom zápase otravovali klasickou metodou osobní obrany. Jeden hráč byl furt u něj a okopával ho. Pamatuju si, že kolem hřiště i na něm byl odklizený sním, bylo tam kluzko a Bicanovi ruply nervy. Strčil do toho, co ho furt okopával, a šel ven z placu. Vono vydržet osobku, to není lehký. To jsme teď viděli na ME. Řekové nasadili osobky a nikdo si s tím nevěděl rady.

Nedávno opakovala ČT cyklus mystifikačních diskusí z poloviny devadesátých let Studio Kroměříž, kde jste hrál jednu z důležitých rolí. Zajímalo by mě, jak jste se k postavě lidového léčitele Mirka Mirka dostal.

No podívejte, to je zásluha Petra Lébbl. On ve mně svou jistě silnou intuici, kterou v sobě měl, vyutil, že jsme v jistém smyslu naladěni na stejnou vlnu. Mě strašně baví - víte, to je ten muž s tím kufrem - vymejšlet si. Mě text vždy svazoval. Já dycky rači něco říkal sám za sebe, zpátky. Petra jsem poznal v jeho amatérských začátcích a hned, od dob Grotesky, jsem měl pro něj silné pochopení a věděl jsem, že v jeho osobě přišla úplně nová éra českého divadla. Díky němu jsem dokonce podruhé vystoupil na Jiráskově Hronově jako herec. Bylo to v postavě Nočního hosta v jeho inscenaci Uhdého Výběrčího, jestli si vzpomínáte. To bylo v době, kdy už neměl svůj soubor, kdy se tak pomalu chystalo, že půjde k profesionálům, a on potřeboval pro tu inscenaci, ve které hrál sám, dva lidi, kteří tam celou dobu beze slov seděli. A tak mě a jednu paní amatérku odtud oslovil, jestli bychom s ním nevystoupili. „No, já mám s vámi vystoupit, když nevím, co tam mám dělat?“ řekl jsem mu. „To se vůbec nemusíte bát. Prostě se tam posaďte a něco dělejte.“ A řekl mně asi tak jednu větu, o co jde. Shodou okolností přijel na to představení Otomar Krejča, bylo to ještě před rokem 89, a sedl si do první řady přímo naproti mně. Celé představení mu pak strašně vrtalo hlavou, co jsem se zbláznil. Nemohl pochopit, proč tam najednou něco předstírám. Včera jsem shodou okolností tu paní potkal, tak jsme si na to po letech vzpomínali. Ona říkala: „Vy jste měl vztek a stále jste povídal: Proč nám ten blbec sem nedal popelník. Já bych si aspoň zapálil.“ My tam totiž seděli a nemohli dělat vůbec nic!

Když pak Petr připravoval to Studio Kroměříž, tak mě jednoho dne oslovil, jestli bych tam nechtěl účinkovat. Věděl, že mystifikace se mně strašně líbí. Mě dodneska mrzí, že jsem nevymyslel Cimrmana. Pro mě je mystifikace takový zvláštní způsob, ani hry, jako spíš vytváření nějaké zvláštní skutečnosti. A strašně mě to baví. Tak jsem přišel na Petrovo pozvání jednoho dne do televize. Od Petra jsem měl jakýsi scénář, moc tam toho nebylo. Dostal jsem nějaké

pokyny, natočili jsme první díl, ostatní šli do buface se najíst a já jsem řekl: „Pánové, děkuju, bylo to prima a já jdu“. A oni řekli: „Jak to? Točíte dál?“ Já jsem zjistil, že ve smlouvě mám druhý díl a pak další. Tam už jsem pak neměl dopředu napsáno nic. To mě na tom taky bavilo. Petr nám jenom říkal, o čem by to mělo být, občas řekl nějaký pokyn, co si třeba představuje, tohle se mi líbilo, co jste udělal, udělejte to, ale o fous později nebo udělejte to ještě takhle. No, bylo to krásný. Vrchol jsem dosáhl v díle o sprejerech. Tam jsem vytvořil poprvé v životě postavu. Oni mně dali nádhernou paruku, něco mezi Smoljakem a Einsteinem, obstarali mně nádherné modré brýle. To tam dal jakýsi optik jako dar, za 7 000 Kč! Nasadili mně italské boty za šilný peníze, což se mně všechno moc líbilo. Nikdy bych si takové nekoupil. For byl v tom, že ty boty nikdy v televizi nevidíte...

Jak ten díl vypadal?

Ten díl byl vlastně seriózní, popisoval skutečné posprejované zdi a mluvili tam lidi, kteří se tím zabývají. Petr ale nemohl vytvořit jenom seriózní pořad, on vždycky potřeboval k tomu ještě něco přivymyslet. Tak si vymyslel postavu profesora, největšího znalce těch kreseb, který přijede z Ameriky zkoumat českou školu, je to míšenec indiánky a maďarského emigranta. To jsem byl já a celý pořad jsem provázel jako průvodce. Jako že jsem navázal styk s našimi chlapci a diskutoval s nimi. Prošli jsme kdeco. V Libni nás málem přejel vlak. Procházeli jsme dva čtyřkilometrový kaňony plný kreseb, točilo se to za plného provozu. Sice na každé straně byli ti, kteří signalizovali, že pojede vlak, ale my do toho byli zabraní tak vášnivě, že oni signalizovali, že vlak jede, ale my to nevšímali. To bylo báječné. Tam jsem došel tak daleko, že spousta lidí nevědělo, zda jsem to já nebo ne. Tu iluzi, tu novou realitu jsem stvořil tak dokonale, že jisti sprejři přišli za jednou kolegyní, jejíž chlapec v těchto oblastech vyznamenával a pracoval, že by s tím znalcem chtěli mluvit. To bylo z jedné strany. A řediteli televize poslal proti tomu pořadu dopis jakýsi anonym, který na konci toho napsal: „A ještě si na to pozvete nějakého blbce z New Yorku!“ Tak to byl vrchol mé herecké dráhy, který nemohu absolutně už nikdy překonat.

Vidíte, přišli jsme v průběhu tohoto rozhovoru na druhé vaše hronovské účinkování...

To ale bylo v Sokolovně a Petr v té inscenaci pokračoval... každé někoho potřeboval...

Nezamlčel jste ještě nějaké své herecké hronovské „hříchy“?

Ne.

Mluvili jsme o herectví, o režii, ale vyhnuli jsme se divadelní teorii a kritice. Měl jste či máte někoho, kdo je pro vás „Bicanem“ v této oblasti?

Můj vzor, co se týká kritiky a divadelní analýzy, byl Viktor Šklovskij. Potkal jsem ho v šedesátých letech a bylo to pro mě, jako by přede mnou stálo zjevení: Viktor Šklovskij! Když jsem s ním pak dělal rozhovor, divil jsem se, že je po všem, co ve svém životě zažil, kdy ho osočovali z formalismu a podobně, tak spokojený a veselý. A on mi odpověděl: „Já si vůbec nestěžuju. Já prožil ve svém životě deset krásných let. To člověku úplně stačí.“ A já si dneska říkám, ano, i já měl ve svém životě šťastné období - šedesátá léta. Zaplatpánbu za ně.

Na závěr se vás ještě zeptám: Má divadlo smysl? Nezačal jste o něm „po všem, co jste zažil“, pochybovat?

To je pro mě ten problém, o kterém jsme mluvili na začátku. Nebudem si namlouvat, že by divadlo bylo něco, co ten svět ovlivní. Na to už nevěřím. To ovlivnění dnes jde jinudy, přes média, i když i divadlo je médium. Ale divadlo smysl - jsem hluboce přesvědčen - má. To důležité, co v něm je, je živý herec. Divadlo musí dělat herec. Divadlo dělá živý člověk a všechno se vztahuje k aktivitě toho člověka. To je ten význam divadla. Že vzniká a existuje jak pro ty, co to hrajou, když to berou vážně, tak pro ty, kteří jsou v hledišti. Je to ten člověk v situaci, jak jsem o tom psal v jedné knize. Ta situace je právě to, co Něco může přinést, může otevřít vnímání, reflektování, chápání, porozumění pro jedince. O sdělení podle mě nejde. Souhlasím s Woody Allenem, že když chce člověk něco sdělovat, ať jde raději na poštu. Jde o prožití člověka té situace na jevišti. To je to, co je na divadle to nejdůvěrnější, neúčinnější a co má stále nějaký smysl. Proto mě divadlo stále zajímá. Jinak už moc na divadlo nevěřím.

A baví vás?

Už mě nebaví všechno. Dřív jsem byl nadšenec, na všechno jsem chodil, všechno jsem sledoval, všim jsem se zabýval. Dnes už je řada věcí, které mě nazajímají, které se mě nedotýkají. Už nemám čas na blbosti, říká jeden známý. Já mám spíš pocit, že už nemusím být u všeho. Pořád mě bavěj ale i věci, co jiný nebavěj. Já měl v životě výhodu, že jsem nebyl kritik, ale spíš teoretik, takže jsem si vždycky hledal určité momenty, kdy jsem si kladl různé otázky. Třeba i proč je to tak blbý, jak to vlastně je, nebo co v tom blbým může být pozitivní. A to stále ještě v sobě mám. Ale už si pečlivě vybírám.

Hronova jste se ještě nepřesytil?

Na Hronov jezdím stále rád. Vím, že vždycky ještě něco přijde, vždycky mě tu něco zaujme, něco, co mi dá podněty k přemýšlení o divadle.

Vladimír Hulec

Uchechtaný seminář

R (jako Režie – herectví – dramaturgie)

Snažil jsem se nenápadně vniknout do třídy, ale hromadný pohled na vetřelce mne trochu uzemnil. No, snad nebudu moc rušit.

Následovalo krátké varování jednoho ze seminářistů, že dnes nic moc neuvidím, protože se jenom čte a neočekává se žádná akce.

Zprvu soustředěné a vážné tváře všech přítomných ve mně vyvolaly kacírskou myšlenku, že to tu bude pěkná nuda. Jenže po pár přečtených replikách textu se všichni začali usmívat, uculovat a nakonec i ráchat.

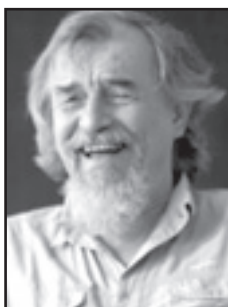
Sedím a poslouchám, nakukuji přes rameňo a pokouším se pochopit, kdo představuje jakou postavu. Stále mi není jasné, proč se při čtení tak podivně střídají?

Nakonec jsem si vše musel nechat vysvětlit od Vladimíra Zajíce a Marie Kotizové.

„To je jednoduché. Někteří jsou režiséři, jiní herci. A to, co jsi dnes viděl, byl spíš konkurz. Režiséři si vybírali herce, které si obsadí a s kterými budou od zítřka samostatně pracovat.“

Tak to jo, už jsem pochopil. Přijdu tedy, až budou role rozdány a začne se tvořit a tvarovat.

Odcházím a provází mne výbuchy smíchu. Ti rozverníci...

Melich

Martincovy mandle

VZ (jako Východ – Západ)

Z učebny se linou příjemné vokály a já přemýšlím, jak je zachytit. Vstupuji a jsem přijat větou „Pozdě, právě končíme“. Můj nešťastný obličej okamžitě nastartuje Václava Martince a prohlásí, že snad pokud bych si chtěl něco vyfotit, tak pořádný pohled do jeho krku a otvírá ústa. Táááááák. Pravá mandle je trochu zarudlá.

„Pojďte s námi, jdeme do malého sálu, kde trénuje skupina východ.“

Cestou se dovídám, že skupiny v průběhu dne střídají formy výuky východ-západ-západ-východ. Že lektorky byly nadšené, když východní metody herecké práce studovaly. Že se nyní o tyto metody chtějí podělit.

A sálá z nich ohromná energie, nadšení a já jako ve snách sundávám boty před malým sálem a fotím a poslouchám....

„Opatřete si zrcátka, třeba ve sklenářství... kdo bude mít zájem o kurz akrobacie? Musíme dohodnout termín. Nejlépe odpoledne po výuce... když mluvíte, otvírejte pusku, ať je vám rozumět... nekuňkej... áááááá... tááááá...“

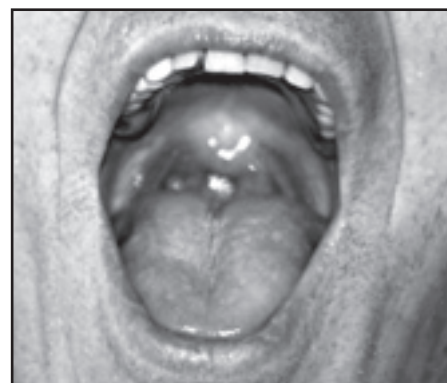
A vše končí diskusí nad představeními. Porovnává se Hadrián z Římsů a Sen noci svatojanské. Překvapují mne spontánní reakce poměrně mladých frekventantů. Nebojí se, diskutují mezi sebou a lektor je vždy jen malinko postrčí, doplní souvislosti. Mám chuť se připojit, krutý pohled na Hadriána vidím jinak. Mám sto chutí do toho vletět, ale pryč, vždyť jsem jenom pozorovatel.

Odcházím krásně naladěm. Zítra půjdu na ranní pozdravení Slunce...

Melich

Foto na straně 6-7: M.Drtina

Od východu k západu Ona viděla, on zažil, já napsal očima mrtvého brouka

Jelikož jsem neměl moc času, tak jsem je pověřil, ať se tam jdou podívat.

Ona byla stydlivá a tak jenom seděla a koukala, jeho nebavilo jenom koukat, a tak se aktivně zapojil. Ona říkala,

že stáli v kruhu a různě se protahovali a cvičili, objevila v tom prvky Tchaj či. Moc se jí líbilo, když si protahovali prsty jeden

po druhém a v koutě si to taky zkoušela. Všimla si, že seminářistů je v této třídě málo, a tak se ptala, jak to? A oni jí řekli, že jsou rozdělení na 2 půlky a po 1,5 hodině se vystřídají. Jedna polovina je Východ, ta sídlí v Jiráskově divadle, a druhá je Západ, který je na hotelové škole v učebně angličtiny a němčiny. Jí se moc líbilo, jak se ladně meditativně hýbali.

Mezitím on už byl v kruhu a cvičil s nimi. Zpočátku mu to, prý, moc nešlo, ale pak se chytil.

Ptal se, jestli je to nějaká speciální technika, a oni řekli, že jo. Ukázkou této techniky předvedou v pátek.

Nakonec oba odcházeli ze semináře nadmíru spokojeni, on protažený, ona meditující.

Velký zvíře

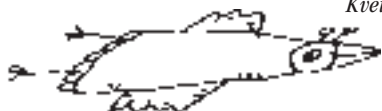
Učitelé neučí, žáci neposlouchají aneb Jak z prdu udělat kuličku

**Seminář I jako Inspirace prostorem
očima preparovaného hovnivála**

Ve třídě hotelové školy, která nebyla ani tak hezká a ani tak inspirativní, jak bych očekávala, sedělo 17 žáků a před tabulí stáli 2 lektori, kteří psali na tabuli. Žáci, aniž by byli vyvoláni, skákali do řeči svým učitelům, a vůbec tam vládl celkem chaos. Kdykoliv měli žáci pocit, že mají lepší nápad (tento pocit měli neustále), tak učitelům skákali do řeči, a učitelé ochotně mazali své nápady z hustě popsané tabule. O přestávce „děti“ vyběhly do pekárny a tam se občerstvovaly, pak učitelé zaveleli, že se jde na to místo. A tak se šlo. Děcka byla trochu rozjívěná, co chvíli byl nějaký problém na přechodu nebo na chodníku. Když se došlo k místu X, děcka řekla, že se jim možná víc líbí místo XY, a tak učitelé sklopili uši a šlo se na místo XY. Tam se s dětmi bavili už trochu racionálněji, např. o důvodech proč hrát nebo nehrát právě tady a jaké výhody místo skýtá.

Pak se šlo opět do třídy a to už byl úplný chaos, seminaristé, občerstvení vzduchem a atmosférou míst X a XY, házeli jeden nápad za druhým a učitelé místo toho, aby si zjednali klid, tak chaos ve třídě s nadšením podporovali. Nakonec zadali domácí úkol a řekli hlavně ať si nezapomínají hrát. Z tohoto chaosu se chystají užmoulat kuličku, kterou nám předhodí v pátek, ať si taky pohrajem.

Květák

**Hobby neboli koníček je často
hrozně těžká práce, kterou by
člověk určitě nedělal, kdyby se jí
musel živit.**

W.Brudziński

IRENOFF

*Domovní reguiem, Líšeň Brno
Foto: I. Mičkal*

Domovní reguiem, Líšeň Brno

Zabili jsme Anděla! Upálili ho! Aniž by promluvil. Zbyly jen tóny. A viděné. Viděné plameny na konci. A ty Krysy všude okolo nám stejně rozemelou hlavy a požerou nás! (Industriální - tzn. strojrenské, městské, syrové - Slovníkové heslo přetlumočil chvilku před půlnocí u redakčního počítače Vladimír Hulec). Industriální hudba od začátku až do konce. Zvuková stránka? Patrně industriální. Byť můžeme vyčítat technické nedostatky. Světla? Svítí. A nemyslím si, že průmyslově. Scéna umocňovala viděné - prostě krtina z toho Našeho hnoje. Poprvé a doufám, že naposled mě šéfredaktorka Jana požádala o „seriózní recenzi“. A přitom právě v tomto případě bych si jako bulvární žurnalista měl užít. Ovšem. Místo kozatých mediálně monitorovaných misek, mám na jevišti pajduláka. Na scéně jsou ale odhalovány ty nejnížší pudy. A nafukované gumové symboly mužství i ženství, v jejich otevřené sprostotě byly úžasné. V první polovině inscenace se smálo celé hlediště. Pak smích mrznul na rtech. Nám všem. Myslím. Bojím se krysa. Jsou všude kolem nás....

František Štibor

Elektrikář nebo divadelní vědec?

S (jako Situace)

První seminář, do kterého jsem se vloupal na ne-nápadné fotografické pozorování, bylo „Esko“.

První, co vám padne do oka v učebně, jsou všudypřítomné dřevěné tyče. Že by snad kurz praktické sebeobran? V kroužku na židlích sedící seminaristé a nad nimi v mohutných gestech povídá Aleš Bergman něco o elektrice, řemeslnících, o tom, že jsou to chlapi šikovni a mazaní, a také o tom, zda je lepší být divadelním vědcem nebo spíše elektrikářem. Tyče, elektrikáři, velká gesta, jsem zmaten! Že by lektor své frekventanty vyzíval na souboj?

Co mají tyče a elektrikáři společného s dramatickou situací? Na to si tedy počkám.

A ejhle, od prožitků a chování elektrikáře se Aleš ladným skokem dostává k prožitkům a vztahům jednotlivých sedících postavicek ... ta má zálusk na chlapy, ten má rád buřty, ta pravděpodobně trpí anorexií, ta závidí druhé, ta tu druhou má ráda.... A najednou se okolo uší rychle vrší nenápadně nápadné komponování jevištního dění, zdůvodňování proč tak a proč ne onak a z jakého niterného popudu a jak, aby divák netápal a ...

Výměna. Sedící kroužek vyměnila další skupina a předvedla rychlou a čitelnou miniatuřku nenasytného bulvárního redaktora v soudní síni, která končí absurdní rvačkou. A následuje opět rozběr důvodů jednání.

Melich

IMPÉRIUM VRACÍ UHLO, DS ČTYŘLÍSTEK „PRČA PRODUCTION“ – FRÝDEK-MÍSTEK

Zaznamenáno na Kritickém klubu (úryvky).

Předně bychom se chtěli všem omluvit. Mluvené slovo má určitou intonaci a je pronášeno v konkrétní atmosféře. Zaznamenáno pak může někdy mít posunutý nebo až opačný význam. Neberte tedy tyto řádky jako přesně formulované verdikty, ale jako záznam nezaznamatelného – jako pokus o zprostředkování a připomenutí...

Takže. Nejdříve zazněly „vykopávky“, čímž nejsou myšleni uvedení odborníci, ale jejich úvodní čtvrt hodinové referáty.

Pastýřka, Tlupatlapa – Dramatická školička SKS Svitavy

Jan Císař:

- Ke svitavským mám vždy sympatie, ale nad všelijakým představením jsem poněkud v rozpacích.

- Jeffersova předloha je lyricko-epická, ale epická složka hry byla potlačena a inscenace byla posunuta víc do lyrické polohy (konečně, nehráli Pastýřku putující k dubnu, ale jen Pastýřku). Tím se z ní částečně stalo divadlo poezie. A to už ode mě berte jako kritické hodnocení.

- Viděli jsme jednotlivé scény, výseky, ale celek mi, musím říct, uniká. Náladovost (svícení, hudba apod.) překrývala ostatní sdělení; zkrátka divadlo to moc nebylo. Soubor prožívá Jeffersovy lyrické polohy, ale divadelní dopad nebyl dostatečný.

- Příběh zůstal trochu uzavřený uprostřed souboru. Ale v každém případě šlo o sdělování osobních, jistě spontánních a hluboce prožitých vztahů.

Proti větru (Nahniličko), Šumavský ochotnický spolek ŠOS – Prachatice

Vladimír Štefko

- Musím vám oznámit, že tato hra není na Slovesku známá, a ani mi to není líto.

- První vidění i čtení (podobnostmi o stavu civilizace je mnoho – počínaje už jistým ruským doktorem, panem Čechovem – ale asi jich také nikdy dost nebude, protože jsou potřeba) dělá dojem, že je napsaná s hlubokou neznalostí dramatické techniky.

- Je to hra konstatací (orig. konstatačná), hra „dvou“ situací; to není nic objevného. Hra začíná superrealisticky – jedna divačka za mnou vždy zavzdychala, když si stará paní na scéně mazala své „plesnivé nohy“ máslem. Vstupem slovenských mafiánů (kteří mě potěšili) se hra stává burleskou, parodií, což by nevádilo, kdyby ovšem mezi těmi dvěma rovinami byl nějaký vztah, propojení. Ale to se nestalo.

- Jsou tam celé pasáže, kdy se na scéně něco děje (někdy až příliš dlouho), ale nic nového se nedozvíme.

- Postavy jsou jednoznačné a už se dál nerozvíjejí. Byly tam i jisté šance, například scéna ve stodole s paní domu a mafiánem, ale byl to spíš sentimentální obrázek.

- Ta hra nedává režisérovi velké šance, ale on si ji vybral – je to tedy jeho „panská vůle“. (*omlouváme se za případný nepřesný slovenský přepis*)

- Hudební plán – nepřetržitý proud písniček jakoby z „drátáku“ zpočátku zajímavě korespondoval s textem hry, ale potom... luxusní klavír...

- Slovenština byla velmi dobrá (snad až na pár čechizmů). Byli to rodilí Slovinci?

Soubor: Ano.

Štefko: Tak jsem měl pravdu.

- Božena byla dobře zahráná, ale popravdě řečeno, je i nejlépe napsaná.

- Myslím, že chápu, proč si soubor tento text vybral, ale myslím, že při svých kvalitách si zaslouží text lepší.

Rakvičky, Divadlo Kámen – Praha

Darja Ullrichová:

- Autorku neznám a nejsem si zcela jistá, zda opravdu existuje.

- Hra je vlastně černá anekdota, má jen devět stran textu a dala by se ve svižném tempu zahrát za pár minut. Takže jsem si kládla otázku, jak to budou hrát tři čtvrtě hodiny. Musím ale říct, že mě inscenace mile překvapila.

- Zejména mužský herecký výkon byl odvážný a řekla bych i dokonalý... jeho herecký part byl složen spíš z pauz než ze slov.

- Text je poměrně jednoduchý a průhledný. Interpreti ho však povýšili na střet dvou bizarních osobností, řekla bych dvou diagnóz – ona je hysterka a on autista. (Podtitul hry je „Hřbitovní vídeňská balada“, a vezmeme-li v úvahu, že při zmínce o Vídni se nám vybaví Sigmund Freud...)

- Obě postavy byly podobné svým hrobům – on decentní, nenápadný, ona extravagantní, přitažlivá, sexy. (A opravdu to tak bývá, že nesměli a neobratní muži jsou atraktivními hysterkami neodbytně přitahováni.)

- Navíc tam došlo k příjemnému a inspirativnímu posunu. Ona by například mohla být spořádaná hospodyňka, která se stará o svůj hrob jako o svou domácnost.

- Pro tuto inscenaci byla příznačná práce s detailem. Jak v hereckých partech, tak ve scénování, mizanscéně, kostýmech...

- Výtka - zdálo se mi, že proud pauz se ke konci vyčerpal a pak nezbyly prostředky na závěreč-

né poznání, že ona je vlastně otcovrah.

Impérium vrací uhlo, DS Čtyřlístek „Prča Production“ – Frýdek-Místek

Jakub Korčák:

- Byli jsme svědky nepochybně divadelního úspěchu.

- Už úvodní scéna, naposledy jsem něco podobného viděl v Bolšom těatru, že dřív než herec vůbec vstoupí na scénu, sál aplauduje (start raketonaplánu z těžní věže).

- Je to pěkná „cipovina“ (*omlouváme se za případný nepřesný přepis ostravského hantecy*), ale byla to parodie?, kabaret?, komedie? Inscenace je založena na dramatické situaci, nad kterou udržuje neustálý nadhled, a situace končí překvapivě šťastně. Takže je to komedie. Inscenace zároveň převrací a ironizuje různé žánry, jedná se tedy o parodii. Můžeme jí ale označit i jako kabaretní výstup, protože poukazuje k určité konkrétní aktuální skutečnosti.

- Byla zde nepochybná bezprostřednost, cit pro míru a při vši konkrétnosti si inscenátoři udrželi nadhled. Jako divák jsem vtažen a přitom se neustále bavím oním nadhledem.

- Inscenace má dvě roviny – superhvězdné prostředky a hloubka ostravských dolů (takový rozsah vysokého a nízkého není snad ani v Shakespearoví) a obě se navzájem narušují a prolínají (špinavé okno vesmírné lodi, které se otevírá, kantýnárka a poznání, proč že tam jsou dámské záchodky, světelné meče a světelný krumpáč...).

- Byl to pěkný divácký zážitek.

Načež následovala diskuse moderovaná Pepou Brůčkem. (Uvádíme opět souhrn a výběr.)

Proti větru (Nahniličko)

- Kdybych psal knihu: „Jak jsem porotoval“, musel bych zaznamenat pozoruhodné proměny českého amatérského divadla, ke kterým dochází nejen během let, ale i během dní nebo dokonce hodin. Každé představení je zkrátka jiné, a to někdy zásadně. Prachatické představení bylo v Třebíči úplně jiné, než to všelijaké. V Třebíči fungovalo mnohem lépe.

- Já jsem tuto inscenaci chápal tak, že to není o reálných lidech, ale že to je sen (který ale nebyl dotažený) – ve smyslu „kdybych tak měla takovýho frajera, kdybych měl takovou Brutální Nikitu“. Podle mě nešlo o naturalismus, který se prolíná s nabouráním všedního života...

- Nechtějí nám o tom něco říct představitelé? (*Nechtěli.*)

- Sen není něco rozmlženého, ten, komu se sen zdá, to vnímá velmi realisticky.

Následovalo několik replik vztahující se k problematice snu.

- To, co na Třebíči vycházelo spontánně, působilo věra naučeně.

- Barevné svícení vás zradilo. Tři ženy vypadaly, že jsou oranžové...

- Já jsem viděl hru zde, v Třebíči i tu původní

inscenaci v divadle Na zábradlí a oproti originálu zde byly některé zásadní změny v textu...

Impérium vrací uhlo

- Za loutkáře musím říct, že v úvodu představení Impérium vrací uhlo nebyla scéna bez herců, ale byl tam raketoplán – loutka, tedy dramatická postava, která jednala...

- Řeka může téct i opačným směrem a inscenace může být na Hronově i lepší. Já jsem tuto hru viděl v Holicích a musím říct, že včera jsem viděl inscenaci o dvě třídy lepší.

- Jaký je vztah souboru k dolům a horníkům?

- Naše složení je psycholog, archivář, učitelka češtiny, stavbyvedoucí, fyzioterapeutka..., ale jsme z Frýdku Místku a máme blízko severomoravskému nářečí i problematice.

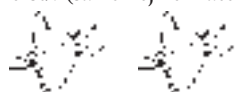
- Stavby beztlíže byly bezvadně udělané. Měly rozměr nejen fyzikální, ale i astrofyzikální.

Pastýřka

- Prostor Čapkova sálu nebyl pro tuto inscenaci vhodný. Malá hloubka jeviště způsobila ne zcela ideální svícení a tím nebylo to, na čem inscenátorům záleželo – ona zmíněná lyrčnost – dotazovaná.

- Já jsem neměl Jeffersovu knížku dlouho v ruce, co z jeho textu vlastně zůstalo?

- Písničky jsou samozřejmě naše, ale ostatní text je Jeffersův (samozřejmě krácený).

Čajovna U BÍLÉHO DRAKA

Je příjemné celý den pobýt mezi příjemnými lidmi a ještě mít možnost přes klávesy počítače o tom povědět ostatním. Dnes jsem se rozhodl absolvovat takové kolečko po novinách včera uveřejněných v časopise a pořádaných v čajovně.

Začal jsem nabídkou čajů – nejsem žádný expert, ale čajíček byl velmi příjemný a pro notorického spáče jako jsem já působil velmi životodárně. Ihned jsem se také ptal po „pivásku“, protože Češi, jak je to o nás známo, pijí pivo jako vodu.

Kolanka pro degustátory : Barva – nahnědlá černá připomínající černého kozlíka; Pěna – hustá, s maximální viskozitou dodávající mému zarostlému obličejí mikulášský nádech; Chuť – čajová; Celkový dojem – fajn osvěžení vyvolávající v člověku pocit pohody a fajn nálady.

Nabídka pro pondělí – zelený čaj SENCHA a kořeněná specialita Čaj Bílého Draha.

Do garáží jsem jenom nakouknul a slibuji, že tam prosedím celou noc. Zajímavý prostor. Jen mne trochu rozesmutila zpráva, že stan bude zprovozněn až v pondělí.

A protože jsem byl přeci jenom unaven

Rakvičky

- Kdosi ze souboru Kámen: Rakouská autorka Lotte Ingrisch opravdu existuje a má stovky inscenací po celé Evropě i v Americe. (Docent Štefko znovu připomíná, že zná její adresu.)

- Rakvičky jsou druhem absurdního dramatu. Mě zajímalo, jak se onen muž postupně dozvídá pravdu o neznámé ženě. On je pro mě člověk zasažený smrtí manželky, ale ona neznámá je pokřivená od dětství.

- Mě zajímalo, jak se snáší znak s realit. Naznačený hrob manželky a obrovská realistická palma u druhého hrobu. Vynikající byl i kostým ženy. Byl opravdu smuteční, ale přitom sexy.

- Jak ale mohla žena přijít na návštěvu, když navštívku, kterou dostala, roztrhala a zahodila?

Kdybychom měli tuto hru rozebírat psychologicky, dojdeme k nesmyslu. Je to študýrka o abnormálnosti a realie nejsou až tak důležité.

Zaznamenal Štěpán Filčík

Kritický klub, Foto: 2x I. Mičkal

anketka

Komu nebo čemu se na divadle říká pacanda?

Holka v souboru, co je moc pěkná, ale není vůbec dobrá herečka. Všichni kluci jí chtějí sbalit, respektive osahat, což ona možná malinko tuší, ale myslí si, že je v souboru především kvůli hereckému talentu. Velmi se diví, že ji ostatní herečky z divadla nemohou vystát.

Pozn. Po zkušenostech s pacandou je divadlo VOSTO5 výhradně chlapecké sdružení.

Ondřej Cihlár - divadlo VOSTO5

Výtečník Sparty.

Tomáš Jerábek

Novicka v divadle, něco jako kandradas nebo elef, ale určitě je to žena.

Petr Prokop

To je když vyhoří divadlo.

Lukáš Nozar

Kontaktní hra dvou až tří lidí, co nemá vítěze.

Antonín Polícar

Pacovská holka, která ti podá packu, na jevišti.

Qinsonas Červenka

PAMĚTNÍCI

Pohřeb Aloise Jiráska před rozestavěnou budovou divadlav březnu 1930.

Jiráskovo divadlo a museum v Hronově podle návrhu architekta Freiwalda.

TSR Czech Republic s.r.o.

9:00-12:30

Semináře a dílny

14:00-16:00

Kritický klub

16:30 (B) a 20:00 (A) – Jiráskovo divadlo

DS Scéna Libochovice

Na motivy amerických her: Manžel na inzerát (90´)

14:00 (A) a 19:00 (B) – Sál Josefa Čapka

Divadlo VOSTO5 Praha

Cihlář, Jeřábek, Kašpar, Prokop: Sniežka (75´)

16:30 (A) a 21:30 (B) - Sokolovna

DS Černí šviháci Kostelec nad Orlicí

Josef Tejkl: Solný sloup (105´)

20:30 a 22:15 – před Jiráskovým divadlem

Soubor DNO Hradec Králové

DNO: Epos (30´)

HRONOFF

14:00 - Park Aloise Jiráska

Sv. Vavřinec - den ve znamení vařečky, dobrého jídla, vína a piva

Předvedení kuchařského umění, příjezd sv. Vavřince.

18:00 - Park Aloise Jiráska

Bílá paní - Muzikál ZŠ Hronov.

19:00 - Park Aloise Jiráska

Diskotéka pod širým nebem

21:00 - Čajovna

VIBRA ETHERNA

Akustická alternativa s prvky hudby tradičních kultur v Čajovně.

Zpravodaj 74. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Jana Portyková

Redakce: Vladimír Hulec, Alexandr Gregar,

Jan Rolník, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: GZH, s.r.o.

Cena 5,- Kč

Komiks pro vás připravil Jiří Jelínek

Karel Tomas dnes protestoval proti slovním hříčkám typu pitva - bitva tří císařů! Kdo to má tlumočit!

„Při představení Petra Lanty bude plát oheň, ale hasiči budou připraveni s minimaxy v obou portálech,“ uklidňovala organizační štáb Marcela Kollertová.

POZOR!

Taneční představení souboru NoTa z Plzně (Jan B. Mwesiwa: Slabosti mysli) - středa 11. 8. - se z důvodu onemocnění v souboru ruší. Do programu byla zařazena inscenace Divadla bez zákulisí Sokolov - E. Ionesco: Plešatá zpěvačka, a to ve 14.00 hodin (A), 16.30 a 20.00 (B). Řady A a B musí předložit kartičku společně se vstupenkou!

POZOR !!!POZOR!!!

Včera jsme nesprávně uvedli čas představení souboru Dialog Plzeň - PŘELET. Upozorňujeme, že bude hráno v Sokolovně od 20:00 (A) a od 22:00 (B) hodin.

Divadelní Stand´art-nálevna- kabaret-tančírna

Umění, věda a sport ve stanu

„Jo, tak tohle vím náhodou úplně přesně...ten stan má kapacitu 80 lidí, ale když jsem za nima jezdila do jinejch měst, tak se tam vešlo třeba i 140 lidí, zbytek lidí byl před stanem. Stan budou mít chlapci otevřený od 14 hodin a vždycky ho nechávají, dokud tam někdo je, no, takže je to spíš takový volný. Vevnitř mají bar, který nazvali Bistro pana Jeřábka a mají tam úplně skvělý speciální nápoj Bombay saphire, což je báječné pití na bázi ginu, pro mě už kultovní záležitost. Dobrý právě je, že tam odtud nemusíte vlastně nikam chodit, protože tam mají všechno. Tak třeba k jídlu (já, jestli to nevadí, ocituju to, co mají napsané na jídeláku, protože oni jsou moc vtipní, a já bych to líp neřekla) pomazané chleby a vypečené rohlíčky. To je dobrý, co? Já myslím, že tohle vymyslel Ondarm, nebo možná Davar, nebo Tomina, nebo Petar, možná Jura,“ řekla neznámá fanynka divadla VOSTO5.

Stan je umístěn na dvorku Základní školy.

A co dodat? Snad jen, že stan je stále vyhříván teplým vzduchem.

barokní andělek

